

**ДЖОРДЖ ЗЕБРОВСКИ, ДЖАК
ДАН
СЛУШАЙ, МИЛИЧКА**

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Чуйте, любимият ме зове.

Юе седеше до храста родаж. Неговото сияние беше изписало тънки жълти ивици по чертите ѝ. Ивиците смениха цвета си една след друга, като минаха от жълто към червено, избледняха до оранжево и пак се върнаха към жълто. Тя се взираше в крехките светещи клонки и усети, че я обзема сънливост. Скоро слънцето щеше да залезе и щеше да започне тихото време — време на мрак и почивка. Цветовете я потопиха във водовъртеж от усещания, но тя не им се поддаде. Беше твърде рано, трябваше да почака, времето за сън беше все още далече. Тя се приближи до храста и нежно прокара лицето си по клонките му. Отдръпна се. Растението се опиваше да я приспи.

Юе се заслуша. Големите ѝ, деликатно оформени уши, долавяха всички малки шумове в нейния свят, които тя майсторски разпознаваше. В живота си се беше натъквала на няколко силни звука и се беше научила да се страхува от тях. Знаеше, че трябва веднага да покрие ушите си с длани и после да събере лактите си отпред, докато се докоснат. Докато се ослушваше сега, долови само звуците, издавани от някаква малка животинка, готвеца се за тъмното време. Слънцето се беше снижило над далечните дървета. Светът беше спокоен, но тя беше обзета от някакво безпокойство.

Затвори очи, обърна лицето си към слънцето и усети неговата вечерна топлина, тихата му прегръдка, безплътното му докосване. Нежната розова кожа на голото ѝ тялото се сбогува безмълвно със звездата, която беше слънцето на нейния свят.

Внезапно проблесна ярка светлина, толкова силна, че тя я усети дори през затворените си клепачи. От далечината до нея достигна разтърсващ грохот, който обаче не можеше да я нарани с дълбокия си басов звук. Тя послуша ниските тонове на звука — те бяха почти успокоителни. Седна на тревата и отново затвори очи. Цялото ѝ тяло потрепваше заедно със звука, докато той почти напълно затихна, а тя се унесе.

Юе внезапно се изправи напълно разсънена и изпълнена със страх. За момент звукът беше станал остър и болезнен и дори тревата

наоколо, зеленият кафр, върху който си беше играла откак беше мъниче от племето куу, сякаш се страхуваше. Тя отново погледна храста родаж. Сиянието му беше изчезнало и цветът му сега беше убито зелено. Дали храстът я беше събудил? Дали се беше опитал да я призове и предупреди? Моментният пронизителен звук беше прозвучал толкова силно. Тя потрепери и се промъкна сред зеленината около храста, надявайки се, че тя ще ѝ осигури добро скривалище. Може би щеше да успее да прекара тъмното време тук. Това щеше да докаже на възрастните куу, че тя вече не е дете, че не се страхува от тъмното тихо време и следователно вече е жена, която може да има свои малки. За момент я обзе гордост, но тази мисъл се изпари при гледката на това, което се задаваше през зеления кафр.

Малкият летателен апарат се установи върху непознатата трева. Юе усети как земята под краката ѝ се разклати. Надникна от скривалището си и отмести с ръка едно от клончетата на храста родаж.

Слънцето вече съвсем се беше снижило, когато тя видя двете фигури да излизат от сребристия летателен апарат. Онова не може да е било призив, помисли си тя, прозвуча твърде грубо. Хрумна ѝ, че басовият звук, който беше чула по-рано, някак е бил свързан с появата на сребърния пришълец. Зачуди се дали възрастните куу също са го видели. Те със сигурност ще знаят какво е това и ще я защитят.

Болезненият звук отново се разнесе от пришълеца, запулсира в слепоочията ѝ за момент и изчезна.

Две фигури в космически костюми се приближаваха по тревата кафр, а Юе ги наблюдаваше. Тя подаде глава измежду клонките на родажа, за да вижда по-добре и един лист докосна лицето ѝ любвеобилно.

Тя се изправи, така че да я видят. Една от фигурите ѝ помахна и тръгна към нея. Нима трябваше да се бои от тях? Те толкова приличаха на нея самата, макар и да не бяха съвсем същите. Тя искаше да се затича към пришълеца, слязъл от небето, но беше възпитавана винаги да бъде предпазлива. Заразглежда приближаващата се фигура и се зачуди защо той носи това прозрачно нещо на главата си. Виждаше, че ѝ се усмихва и различаваше зъбите му. По тъмното му лице имаше много козина. Той едва ли носеше прозрачното нещо, за да го топли. Най-добре да го махне, помисли си тя и отговори на усмивката му.

Втората фигура също приближи и сякаш в отговор на мислите ѝ, двамата смъкнаха шлемовете си. Тя се взря в странната структура на кожата им. Първият беше достатъчно красив, да накара всеки куу да му завиди. Но беше различен от тях. Той вдигна към нея ръката си в ръкавица. Дали този жест вещаеше опасност? Той изглеждаше толкова приятен. Вероятно беше точно като нея, само дето идваше от много далече. Може би от другата страна на сините хълмове или дори от другата страна на нейния свят. Тя седна на тревата и ги призова с жест да направят същото. Те се поколебаха, после последваха примера ѝ. Сложиха шлемовете си на тревата пред себе си.

Първият направи някакъв странен жест с ръка и посочи към небето, като се усмихваше и кимаше, сякаш да я накара да разбере. Тя се опита да им покаже знака за куу — знака на родния си дом, но ѝ беше трудно без песъчливия езерен бряг, където един от възрастните ѝ го беше показал за първи път. Първият от странниците се усмихна на усилията ѝ и двамата се спогледаха.

Той беше чудесен. Тя щеше да опита до го задържи. Възрастните щяха да са доволни, когато го заведе у дома. Тя докосна ръката му. Той беше свалил ръкавицата си и тя усети колко е топла кожата му. Тя се изправи и му направи знак да я последва. Махна на другия да се отдалечи, но той не го направи. Нима не я беше разбрал? Това я учуди. Правилата на възрастните бяха съвсем ясни. Нима беше объркала нещо?

— Мисля, че иска само теб, а от мен очаква да изчезна — обади се втория.

Тя чу болезнения звук да се разнася от устата му и сграбчи главата си с ръце. Звукът беше толкова остър, толкова груб, толкова различен от тихия свят, който я беше отгледал. Болезненият звук прорязва цялото ѝ тяло и тя се разтнесе неконтролируемо. Той сякаш танцуваше по нервите ѝ и накрая се взриви в главата ѝ.

— Типично по женски — каза първият, нейният избраник.

Бягай! настояваше светът около нея. Болезненият звук се усили и я притисна. Нима такъв звук би могъл да има смисъл? Слънцето почти се беше скрило и тъмното тихо време бързо приближаваше. В небето започнаха да се събуждат звездите и скоро щяха да го запълнят от хоризонт до хоризонт. Двамата мъже сочеха към нея. Тя видя устните им да се размърдват и болезненият звук отново достигна ушите ѝ. Тя

се обърна и се втурна към дома, отвъд хълмовете, обграждащи далечния езерен бряг.

— Хей, красавице, не си тръгвай! Върни се! — последва я болезненият звук, извивайки се след нея, остър и креслив, в спускащия се мрак.

На върха на първия хълм тя се отпусна по гръб, отправи поглед към звездите и усети за последен път тревата под себе си. Тялото ѝ се разтресе още веднъж от болезнения звук и после застина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.